

Džiwna hlaj tu rosćinka
w hałozach bě zakćěła —
prawdku to bě zeličko,
to kiž cheychu lékařjo.

Bosy a we kabaći
Z nim se Žarin nastaji,
spěchowaše do hrodu,
zelko w běłym rubišku.

VII.

„Kralo, tuto zelko wzmi —
mi so džiwnje zešlachći —
daj mi abo njedaj ju,
ale wuhoj džowčičku!“

a ju wulěkuje zas,
krasny z njeju změje kwas.“

Kral mu miły wotmłowi:
„Kajkiž sy, k tej wbohej dži;
sam ji daj to zeličko, —
Bóh dať, zo by pomhało!“

„Moje słowo kralowske
nihdy wróco njepóndže.
Zawdajtaj tu přede mnu
sebi dušu na dušu!“ —

Wuhladnuši Žarina
wočerwjeni kralička,
bórzy rjeńša wočerstwi. —
Kajka radosć na hrodzi!

Tóčcy, warcy, pjekarjo
mrowjachu we hrodže so.
Warjenje a pječenje
po wšěm kraju wonješe.

Kral so sobu spomłodžo
skaza: „Wostań, Žarinko!
Dam ěi złote drasty šić;
džowčo cheu ěi woženíć.“

Młodym kralam porunjo
Žarin błyskotaše so;
krasnička ta njewjesta
zerjam běše runjeća.

„Wukazať běch do kraja:
Štož to zelko namaka,

K wěrowanju jědžeštaj —
w wutrobomaj zbóžny raj,
a na puću do cyrkwje
bruk před nimaj lećeše.

Dodawki, varianty a porjedženki ludowych pěsni.

Podawa *M. Hórnik*.

Hdyž bě wažna zběrka našich ludowych pěsni wot Smolerja (a Haupta) w l. 1841 a 1843 wudata, njepokazachu so dołhe lěta žane wudospołnjenja tuteje zběrki. Kniha bě droha a tehodla namakachu so jenož někotre exemplary w serbskim kraju. Kotřiž knihu njemějachu, myslachu, zo je w njej zawěsće wšitko, štož je w pomjatkú luda zawostało. Smoleť sam pak měješe druge nuzne džěła (w Lipsku a Budyšinje) a njemóžeše wjacy po kraju khodžo za pěsnjemi so prašec.

